

Hoofdstuk 127

Lieve kleinkinderen,

Op kinderfeestjes werd vroeger (nu nog?) wel eens het spelletje 'glaasje draaien' gedaan. Daar mocht ik van mijn moeder nooit aan meedoen. Want zei ze tegen me: 'Daar word je alleen maar bang van. Krijg je nachtmerries van.'

Hoofdstuk 127 - Efeze - Handelingen 19 : 1 - 20

(Het begin van de derde zendingsreis van Paulus)

Paulus was na zijn tweede zendingsreis eerst nog vrij lang in Antiochië gebleven. Maar nadat hij nog een bezoek had gebracht aan de Christengemeenten die hij en Barnabas tijdens hun eerste zendingsreis gesticht hadden, reisde hij naar de stad Efeze. Zoals hij had beloofd kwam hij nu voor de tweede keer in deze grote en drukke havenstad.

Ook in Efeze waren in die tijd grote tempels van Griekse en Romeinse goden. De mooiste van allemaal was de tempel van de godin Artemis. In deze tempel stond een beeld dat volgens de priesters uit de hemel was gevallen. Deze tempel van Artemis was een erg groot gebouw. Hij was meer dan honderd meter lang en zeventig meter breed. Van grote afstand zag je al de **honderdachtentwintig** grote pilaren, die twintig meter hoog waren.

De tempel van Artemis

Van heinde en ver kwamen de bezoekers, ja zelfs uit verre landen, om deze godin offers te brengen. En het was de mannen van Efeze wel toevertrouwd om flinke winsten te maken. Ze verkochten zilveren modellen van de tempel en ook tovenaarsboeken, met krachtige - en vooral prijzige! - spreuken.

Behalve de tempel was ook de schouwburg van Efeze erg bekend. Hij was tegen een berghelling aangebouwd en wanneer de mensen op de mooie marmeren banken zaten, dan hadden ze een geweldig uitzicht over de blauwe zee. De schouwburg was zo groot dat er wel vijfentwintigduizend bezoekers een zitplaats konden vinden.

In de stad Efeze was een gebouw voor muziek, een gymnasium voor sport en een tempel voor de keizer ontbrak ook niet.

Asiarch was de titel van de man die een belangrijke rol speelde bij de keizerfeesten en die ook opperpriester was in de keizertempel. Slechts één jaar mocht hij die belangrijke functie uitoefenen. Maar na dat ene jaar had hij meestal toch nog veel invloed op het stadsbestuur en ook mocht hij zijn titel van Asiarch houden.

Een andere erg belangrijke bestuursambtenaar was de stadsschrijver. Hij was de voorzitter van het stadsbestuur en ook de voorzitter van de volksvergaderingen, die op vastgestelde dagen in de schouwburg plaatsvond.

Schouwburg in de stad Efeze

Paulus begon zijn werk in Efeze weer in een synagoge. Tot zijn verbazing was daar al een groep mannen die zichzelf ook discipelen noemden. Paulus vroeg hun hoe zij tot geloof waren gekomen en ook of zij de Heilige Geest hadden ontvangen.

De twaalf mannen keken hem verbaasd aan. Ze antwoordden: ‘Wij weten dat Johannes de Doper gesproken heeft van de Messias, die de mensen met de Heilige Geest zal dopen. Maar wij weten niet dat de Geest er al is.’

Paulus vroeg: ‘Maar op welke manier zijn jullie dan gedoopt?’

Ze antwoordden: ‘Op de manier van Johannes de Doper. Eén van zijn leerlingen is hier geweest. Hij heeft van de Doper verteld en ons daarna gedoopt.’

Natuurlijk begon Paulus te vertellen van Jezus, van zijn offerdood en zijn opstanding uit de dood.

Paulus zei: ‘Johannes doopte de mensen om te laten zien dat ze een nieuw leven moesten beginnen. Maar Johannes zei ook: ‘Geloof in de man die na mij komt!’

En die man die na Johannes de Doper kwam dat was Jezus.’

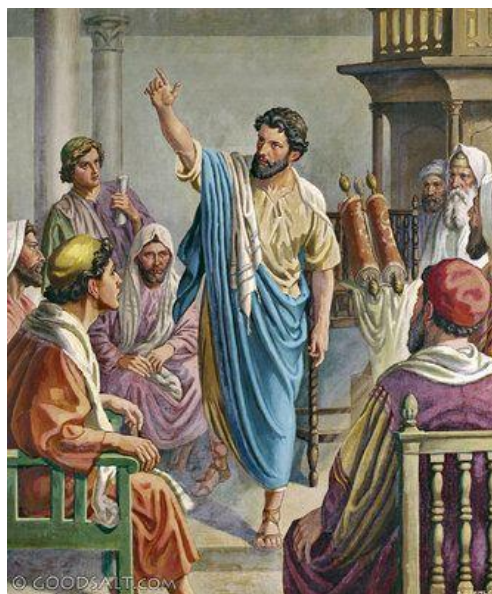
Toen deze twaalf gelovigen dit hoorden lieten ze zich dopen in de Naam van Jezus. Daarna legde Paulus zijn handen op hun hoofden en ze ontvingen de Heilige Geest. Die zorgde ervoor dat ze in verschillende talen gingen spreken.

En in al die talen spraken ze over de plannen van God.

Zo was daar in Efeze toen Paulus daar kwam direct al een kleine groep Christenen. Met veel enthousiasme sprak en debatteerde Paulus in de synagoge. Niet alleen op de sabbat, maar elke dag in de week probeerde Paulus de Joden te overtuigen dat Jezus de beloofde Messias was.

Maar de meeste Joden konden maar moeilijk geloven dat die Jezus van Nazareth de beloofde Messias, de Zoon van God was. Een man die gekruisigd was kon toch moeilijk Gods Zoon, de Verlosser van Israël zijn!

Dit meningsverschil werd steeds groter en toen een aantal maanden later enkele Joden in het openbaar lelijke dingen over Paulus en de andere discipelen begonnen te zeggen, begreep Paulus dat hij andere wegen moest gaan bewandelen.

Paulus spreekt in de synagoge in Efeze

Hij stopte met zijn bezoeken aan de synagoge. Paulus stichtte een eigen kleine Christengemeente en vanaf die dag begon hij het evangelie van Jezus Christus aan de heidenen te verkondigen. Natuurlijk bleef elke Jood die zich bekeerde en geloofde in de opstanding van Jezus van harte welkom.

Maar omdat Paulus nu niet meer in de synagoge kwam miste hij een vergaderruimte. Hij had geen plek meer waar de gemeente samen kon komen. Maar al heel snel werd dit probleem opgelost.

Een Griekse wijsgeer, een man die Tyrannus heette, was de eigenaar van een grote zaal waar hij 's morgens les gaf aan zijn leerlingen. Hij wilde deze ruimte 's middags wel verhuren aan Paulus. Natuurlijk was deze tijd van de dag niet de meest gunstige tijd. Het was dan bloedheet en de meeste mensen lagen dan een paar uren te slapen. Maar dit ongemak telde Paulus niet: voor de goede zaak van het evangelie van Jezus had hij wel een paar zweetdruppels over.

God zegende het werk van Paulus. Veel Grieken lieten zich dopen. En Paulus kon veel wonderen doen en zieken genezen. Het gebeurde wel eens dat hij het te druk met zijn werk als tentenmaker had om naar een zieke toe te gaan. Ja, Paulus moest hij tenten maken om geld te verdienen om zijn eten en drinken te kunnen betalen.

Wanneer een familielid van een zieke man of vrouw Paulus om een kledingstuk vroeg werd dat op de zieke gelegd en dan werden ze genezen. Ook démonen werden op dezelfde manier uitgedreven. Het was geen wonder dat ook mensen uit naburige steden bij Paulus kwamen en om hulp vroegen.

In de Naam van Jezus deed Paulus wonderen en genas hij zieke mensen.

In Efeze en ook in de omliggende steden ontstonden nieuwe, bloeiende Christengemeenten.

Op een keer kwam er een groep Joodse duiveluitdrijvers in Efeze. Het waren zeven broers en hun vader heette Skevas. Ze waren familie van de hogepriester in Jeruzalem. Zulke duiveluitdrijvers waren er in die jaren wel meer in Israël. Ook in de tijd van Jezus gingen dit soort mensen het land door en de Heiland heeft er nooit een kwaad woord over gezegd: het kan nooit verkeerd zijn, wanneer iemand de strijd aanbindt tegen het 'Kwade' en *de mensen verlost uit de macht van satan*.

Het is zelfs een keer gebeurd, nadat de discipelen zo'n man verboden had om zijn werk te doen, de Here Jezus hen verweet dat ze dat gedaan hadden. Jezus zei toen: *'Verbied het hen niet, want ieder mens die niet tegen ons is, die is voor ons!'*

Het was niet verkeerd dat deze zeven broers uit Jeruzalem ook in Efeze probeerden kwade geesten uit te drijven. Alleen de manier waarop ze dat deden was niet goed.

Ze hadden gehoord dat ook Paulus démonen uitwierp en dat hij dat niet deed, zoals zij met allemaal 'bezweringen', maar met een heel eenvoudig bevel: **in de Naam van Jezus**.

Over de werkwijze van Paulus hadden ze goed nagedacht en ze besloten met elkaar om het ook op die manier te proberen.

Dat een man als Paulus alleen wonderen kon doen door zijn geloof in Jezus Christus, daar begrepen ze niets van. Volgens hen was Paulus gewoon een duiveluitdrijver die het in deze kunst verder had geschopt dan zij. Graag wilden zij van hem leren om zich beter in hun vak te bekwamen.

Zij kenden Jezus niet en hadden ook geen verlangen om Hem te leren kennen. Maar, als Jezus' naam hielp om kwade geesten uit te drijven, dan wilden ze daar ook gebruik van maken. Hielp het niet, dan konden ze altijd nog terugvallen op hun eigen 'kunsten'. Baadt het niet, dan schaadt het ook niet, dachten ze....

Zodra ze de kans kregen, zouden ze het uitproberen.

De zeven broers uit Jeruzalem hoefden niet eens lang te wachten. Op zekere dag werd er een man bij hen gebracht die in de macht was van een kwade démon. Ze wilden er geen pottenkijkers bij hebben die hen tijdens hun werk op de vingers keken. Daarom namen ze deze man mee een kamer in en deden de deur goed dicht.

Het was een forse, sterke kerel. Toen hij deze zeven mannen met hun donkere baarden zag staan werd hij doodsbang. Hij hijgde en balde zijn vuisten. Door de stille kamer klonk een dwingende stem van één van de zeven duiveluitdrijvers: 'Jezus, over wie Paulus vertelt, geeft ons de macht om jou weg te jagen!'

Het was de kwade geest zelf die antwoordde: *‘Jezus ken ik en ik weet ook wie Paulus is. Maar wie zijn jullie?’*

Voordat de zeven mannen erop verdacht waren sprong de bezeten man naar hen toe en sloeg erop los met zijn harde vuisten. Het werd een wild gevecht daar in die kleine kamer. De kwade geest gaf de man bovenmenselijke krachten. De broers vochten voor hun leven: met z'n tweeën of drieën hingen ze aan hem, maar hij schudde ze van zich af en smet ze tegen de muren aan. Als een moker van een smid zo zwaaiden zijn sterke armen. Hij sloeg ze waar hij ze maar raken kon. En toen hij bloed zag werd hij nog wilder. De zeven mannen beseften dat ze het niet van hem konden winnen. Ze probeerden de deur te openen, maar dat lukte eerst niet. Toen ze eindelijk konden vluchten bloedden ze alle zeven, terwijl ze geen kleren meer aan hadden. Die had hij van hun lichamen afgescheurd. Beschaamd en doodsbang zochten ze een veilig heenkomen.

Natuurlijk werd deze vreemde gebeurtenis in de hele stad bekend. Zowel Joden als Grieken waren erg onder de indruk. Het was nu wel heel duidelijk: Deze Paulus was niet zomaar een gewone duiveluitdrijver. En Jezus, die Paulus verkondigde, was machtig genoeg om voor de eer van zijn eigen Naam op te komen. Het gevolg was dat wanneer Paulus in de grote zaal van Tyrannus sprak daar steeds meer mensen naar toe gingen. Velen van hen lieten zich dopen.

Bij de mensen die zich hadden laten dopen waren er ook veel die zich voorheen met verkeerde dingen hadden beziggehouden, zoals tovenarij. Boeken met toverformules en allerlei toverspreuken hadden ze voor veel geld gekocht of verkocht. Ook veel boeken waarmee je de toekomst kon voorspellen.

Nu zij bij de Christengemeente hoorden en gedoopt waren geloofden ze niet meer in deze ‘zwarte kunst’. Ze wilden ook geen geld meer verdienen aan deze boeken van de duivel.

Wie in Jezus gelooft houdt zich niet bezig met het werk van satan. Ze wilden die boeken niet eens meer in hun bezit hebben.

Ze kwamen allemaal bij elkaar en smeten hun ‘duivelse’ boeken, boekrollen en andere papieren op een grote hoop en staken er de brand in. Ze zagen hoe alles verbrandde en niemand die er spijt van kreeg.

Het waren ‘dure’ boeken. Met elkaar had het wel een waarde van vijftigduizend zilveren munten. Dat was veel geld....

Na alle offers die ze voorheen aan de afgoden betaald hadden, brachten ze nu met blijdschap in hun hart dit grote offer aan de God van hemel en aarde.

Zo zag iedereen hoe groot de kracht van de Heer was. Steeds meer mensen gingen luisteren naar het goede nieuws van Jezus.

Ze kwamen allemaal bij elkaar en smeten hun 'duivelse' boeken, boekrollen en andere papieren op een grote hoop en staken er de brand in.